

VA SER UNA BREU HISTÒRIA D'AMOR

De rai-3

Personatges:

Home, 36 anys.

Dona, 31 anys.

Nina, 9 anys.

L'acció transcorre en una antiga sastreria. Al fons hi ha la rebotiga d'on entren i surten la dona i la nina.

La dona és darrera el taulell, concentrada, repassant unes fulles d'inventari. Entra l'home per la porta del carrer.

HOME.- Bones tardes.

La dona no contesta, ni aixeca el cap per comprovar qui ha entrat. L'home espera ser atès. Comença a impacientar-se.

HOME.- Hola!

La dona continua ignorant-lo. L'home es comença a incomodar.

HOME.- Què hi és sa madona? Li vaig deixar un calçols per escurçar.

La dona s'atura de repassar l'inventari, es recolza

damunt la taula però sense aixecar el cap. Sospira, empipada. Lentament aixeca el cap, el mira de mala gana.

HOME.- Hola. Hi és sa madona? Li vaig deixar...

DONA.- Ja t'he sentit. No som sorda.

2

Els dos es miren, sense dir res.

HOME.- No sabia que hagués contractat a una dependenta.

DONA.- No crec que hagi de donar explicacions a sa clientela del que fa o deixa de fer.

HOME.- Ah! No. Clar que no. *(La dona continua repassant els fulls)* Saps si m'ha arreglat els calçons? *(La dona aixeca el cap, el mira amb cara de pocs amics)* Prefereixes que torni un altra dia?

DONA.- No sóc dependenta...

HOME.- Perdó, que beneit. Com t'he vist darrere es taulell he pensat que feies feina aquí.

DONA.- ...Sóc sa seva filla.

HOME.- Filla?...No sabia que n'Aurora tingués una filla tan...

DONA.- Tan què?

HOME.- Guapa.

DONA.- Per favor, guapa, diu...

HOME.- I... i.... ara... fas feina aquí?

DONA.- No n'has de fer res.

HOME.- No, no n'he de fer res. Només intentava tenir una conversació fluida.

DONA.- Tenc molta feina enrederida, ma mare no se'n ensurt amb sa paperassa.

3

Silenci.

HOME.- Ja tornaré demà. *(Pausa)* Adéu.

L'home es disposa a sortir. Quan és a punt de creuar la porta es deté, dubta, es gira i torna a rere.

HOME.- Em dones es teu número de mòbil?

La dona aixeca el cap lentament, incrèdula.

DONA.- Què?

HOME.- M'agradaria convidar-te a sopar. I si em dones es teu mòbil, podríem quedar. Conec un vegetarià que t'encantarà. Ets vegetariana, m'equivoc?

Es miren. Ella seriosa, ell amb un somriure esperant l'afirmació. Ella surt de darrere el taulell, es dirigeix al fons

de la botiga.

HOME.- A on vas?

DONA.- Has vingut a cercar els calçons, no?

HOME.- Ah... sí, els calçons.

DONA.- Li demanaré a ma mare si ja estan.

HOME.- Perquè no me vols donar es teu mòbil? De poques coses m'he sentit tan segur a sa vida, com quan que quan has aixecat el cap i has posat al descobert els teus ulls. Ho he vist molt clar.

DONA.- Què és el que has vist tan clar?

4

HOME.- Que ets sa dona de sa meva vida.

DONA.- Per favor. Ets un ximple.

HOME.- No! No te'n vagis.

DONA.- No acostum anar a sopar amb desconeguts.

HOME.- Te propos un joc. Si aconseguixo treure't un somriure, tu em dones es teu número de mòbil.

DONA.- Per què hauria de voler jugar?

HOME.- Perquè estic segur que tens el somriure més meravellós que he vist mai.

La dona sospira, s'apropa lentament a ell. Ell somriu, esperançador.

DONA.- No faig feina aquí. He acabat sa carrera i mentre surt qualche cosa de lo meu, veng a donar una mà a ma mare. És temporal. *(Es gira i torna anar cap al fons de la botiga. Es deté)* I no, no sóc vegetariana.

HOME.- Fantàstic, perquè jo tampoc ho sóc. Això sí, sóc un ximple, no puc ser perfecte.

A la dona se li escapa un petit somriure.

HOME.- Has perdut! M'hauràs de donar es teu número de mòbil.

DONA.- No jugava. Vaig a cercar-te els calçons.

La dona surt, l'home queda resignat. Es mou impacient. Al cap d'un segons, entra la nina des de la rebotiga.

5

NINA.- Papà!

La nina corre cap a l'home, es llança als seus braços.

HOME.- Marina. Com ha anat?

NINA.- Molt bé. Sa padrina m'ha ensenyat a cosir.

HOME.- Ah sí? I què has cosit?

NINA.- Un coixinet per sa casa de pepes.

HOME.- Molt bé. I a on és sa padrina?

NINA.- Allà, està cosint un vestit.

HOME.- Ves a dir-li que ja he arribat.

NINA.- Val.

HOME.- I agafa sa bossa.

NINA.- (*Caminant cap al fons de la botiga*) Sí papi. (*Es deté, es gira cap a l'home*) Podem demanar pizzes per sopar?

*Quan la nina ha fet el mateix moviment que la mare,
l'home la recorda.*

NINA.- Papi? Papà, què te passa?

HOME.- Res, Marina, no passa res. Au, ves a cercar sa bossa.

NINA.- Sí no te fa ganes pizza, podem comanar una altra cosa, però no fa falta te posis trist.

6

HOME.- (*Somrient*) Pizza me pareix molt bona idea.

Silenci, es miren.

NINA.- Sa padrina m'ha explicat com vas conèixer a sa mamà.

HOME.- Ah sí? I què t'ha contat? Perquè ella no hi era.

NINA.- M'ha dit que tu vas venir a cercar un calçons que t'havia arreglat i sa mamà te va despatxar. Quan la vas veure, t'hi vas enamorar tot d'una.

HOME.- Això t'ha dit sa padrina?

NINA.- I que sa mami no volia saber res de tu.

HOME.- No, no va ser exactament així. Sa padrina és una exagerada. Ja la coneixes.

NINA.- Idò com va ser?

HOME.- Ta mare va estar molts d'anys vivint a Palma, estudiava per ser farmacèutica.

NINA.- Farmacèutica? Sa mamà volia fer feina a una farmàcia?

HOME.- Sí. Així que passà tants d'anys a Palma, que jo gairebé ni la coneixia. Quan acabà d'estudiar, va tornar per ajudar a sa padrina amb sa botiga. Es dia que vaig venir a cercar els calçons, ella era aquí, darrere es taulell. Estava molt enfeïnada i... podríem dir que no tenia un bon dia. Però finalment no s'hi va poder resistir.

NINA.- I com ho vares fer?

HOME.- A veure Marina, no vulguis saber tant.

NINA.- Va, conta-m'ho.

HOME.- Un altra dia. Au, ves.

NINA.- Això no és just.

HOME.- Ves i avisa a sa padrina. Pensa agafar sa bossa.

NINA.- Després m'ho expliques. *(Anant cap al fons de sa botiga, cridant i saltant)* Padriiina, padriiina! Es papà ha vengut a cercar-me.

HOME.- Phissst, no cridis.

La nina surt, l'home queda esperant. Camina impacient. Al cap d'uns segons torna la dona.

DONA.- Què fas aquí?

HOME.- Sorpresa!

DONA.- Amor meu.

La dona corre cap a ell i s'hi abraça.

HOME.- He acabat prest i he pensat: avui és un dia perfecte per convidar a sopar a sa dona de sa meva vida.

DONA.- Ah si? I qui és aquesta?

HOME.- No la coneixes?

DONA.- No me l'has presentada.

HOME.- Una rabiosa que em va esqueixar uns calçons que m'havia arreglat sa mare.

DONA.- Va ser un accident.

HOME.- Ben intencionat.

DONA.- No comencis.

La dona s'allunya. Seriosa, el mira.

HOME.- Què passa?

DONA.- Tenim un petit inconvenient.

HOME.- No m'espantis.

DONA.- Si me convides a sopar, no podré beure vi. *(Lentament es toca la panxa)* HOME.- No! *(somriu)* De veres?

La dona afirma, somrient, aguantant-se l'emoció.

HOME.- Segur que me fas una broma. Tindrem una nina?

DONA.- O un nin.

L'home corre cap a ella, l'abraça. Segueixen la conversa abraçats.

HOME.- Serà una nina i es dirà Marina.

DONA.- Sempre corres!

HOME.- Te dic que serà una nina i es dirà Marina.

DONA.- Ja veurem.

HOME.- I de quan estàs?

DONA.- D'una falta.

HOME.- Només una?

DONA.- Sí, així que de moment serà millor no dir res a ningú.

HOME.- No sé si podré. Seré pare! Seré pare!

DONA.- (*Tapant-li la boca*) Phissst! Calla, que te sentirà ma mare.

HOME.- No li has dit?

Torna la nina amb la bossa.

DONA.- Clar que no, tu havies de ser el primer.

NINA.- Papà. (*L'home no contesta, mira a la dona*) Papà!

HOME.- (*A la nina*) Què?

NINA.- Què fas?

La dona va a darrere del taulell.

HOME.- Res. Res, no feia res. Esperar-te. Què vols que faci?

La nina va cap a ell, l'obliga agenollar-se i l'acaricia. La dona els a observa des de darrere el taulell.

NINA.- Sa mamà? *(L'home tanca els ulls)* No ets s'únic que l'enyora.

HOME.- Ho sé.

NINA.- Tu creus que ella se'n recorda de nosaltres?

HOME.- No ho dubt.

NINA.- Papà, a mi m'hagués agradat tenir un germanet.

HOME.- Ella també volia un altra fill... Però no va poder ser.

La dona surt cap al fons de la botiga.

NINA.- Hagués estat molt bé tenir un germà o una germana.

HOME.- Sí, a mi també m'hagués agradat. Pagaria el que fos perquè fos així.
(S'emociona).

NINA.- Va, papi, mostra'm sa teva cara contenta. *(L'home somriu)* Ara m'agrades més. Així estàs més guapo. Qui sap? Pot ser qualche dia entres a una botiga i t'enamores d'una altra dona.

HOME.- Pots pensar.

NINA.- Sa padrina diu que ets jove i que trobaràs un madrastra per jo. HOME.- Això t'ha dit sa padrina?

NINA.- Sí. M'ho ha dit un parell de vegades.

HOME.- No li facis cas, ha vist moltes pel·lícules. Va, anem cap a ca nostra.

Just en aquest moment, veu a la dona que ha tornat amb els calçons.

DONA.- Ja estan arreglats.

HOME.- Perfecte. Què te dec?

DONA.- *(Anant darrere el taulell)* Set euros.

HOME.- D'acord. Crec que els a duc justos. *(Paga i torna amb la nina)* Marina, això que diu sa padrina és impossible. *(Mirant a la dona)* Mai podré trobar una dona millor que ta mare.

DONA.- Però què dius? Ets més coió.

HOME.- *(A la nina)* Perquè no existeix. Ta mare és sa dona perfecte. Sa dona ideal.

NINA.- Jo també ho pens. Bé, no me'n record gaire, era molt petita quan... quan va morir.

HOME.- L'estim...

DONA.- *(Xiuxiuejant)* Jo també t'estim.

HOME.- L'estim i l'estimaré sempre. Ho entens? Ho entens Marina? L'estimaré sempre. Entens perquè no puc estimar a una altra dona? Ho entens?

La nina afirma. Va cap a ell i l'agafa la mà.

S'abracen.

HOME.- Va, ja se'ns ha fet tard. Anem. (*Agafa es calçons*)

L'home i la nina van cap a la porta.

12

DONA.- Un moment.

L'home es deté mentre la nina obri la porta. L'home es gira cap a la dona. La dona escriu el número de mòbil en un paper, esqueixa el tros i corre cap a l'home. Li entrega.

DONA.- Telefonem. M'agradaria sopar amb tu.

Es miren mentre els dos continuen units pel tros de paper.

NINA.- Va, papi, anem.

HOME.- Te telefonaré. (*Guarda el paper, somrient*) Te telefonaré.

L'home i la nina surten mentre la dona els veu sortir.

FI

